

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/81/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201399
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201399.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: O. C., bytom D., právne zastúpená: JUDr. Boris Štanglovič, advokát, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OVBP2-A/22075/MES zo dňa 10.06.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/175/2014-121 zo dňa 3. novembra 2015, takto jednomyselne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/175/2014-121 zo dňa 3. novembra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OVBP2-A/22075/MES zo dňa 10.06.2014 a rozhodnutie Mesta Svätý Jur č. j.: Výst./15053/1742/2013-Po zo dňa 26.11.2013 (ďalej len „rozhodnutie stavebného úradu“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 70 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 308,59 Eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva v práve ústavnej komfornosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej splnenie zákonných podmienok pre dodatočné povolenie prístavby - stavby rekreačnej chaty, resp. ich nesplnenie čím nastali zákonné podmienky na odstránenie predmetnej stavby v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v § 88 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“) postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) preto sa súd zamerl na to, či v danom prípade správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď žalobkyni nariadili odstránenie predmetnej stavby.

Krajský súd na základe podania žalobkyne zistil, že voči žalobkyni bolo vedené konanie o uložení pokuty podľa § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona a bola jej uložená pokuta vo výške 6000,- eur, ktorá bola žalobkyňou uhradená.

Krajský súd konštatoval, že v konaní stavebný úrad porušil ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku a žalobkyni nedal možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia o odstránení stavby mohla vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Stavebný úrad v Oznámení o začatí konania o nepovolenej stavbe a výzve na doplnenie podkladov k dodatočnému povoleniu stavby zo dňa 26.10.2012 a 10.10.2013 žalobkyňu nepoučil podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Taktiež uviedol, že stavebný úrad vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.11.2012 uložil žalobkyni vykonať terénne a kultivačné úpravy tak, aby zodpovedali pôvodnému využitiu podľa druhu pozemku, a ktorý bude zodpovedať stavu pred výstavbou a to vinice a ostatné plochy s konečnou vegetačnou úpravou (vinič, trávnatý porast, kriky, nízka a vysoká zeleň) napriek tomu, že mal vedomosť o rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Senci č. j. 276/2013/129-D zo dňa 24.06.2013, ktorým došlo k zmene druhu poľnohospodárskeho pozemku - vinice na druh nepoľnohospodárskeho pozemku - ostatná plocha, zastavaná plocha par. č. 1634/55, 1634/56 a 1634/66.

Krajský súd vzhľadom na uvedené zrušil rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom správne orgány budú postupovať v súdom naznačenom smere.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie. Namietal, že s dôvodmi zrušenia rozhodnutia žalovaného nesúhlasí. Žalovaný ako odvolací orgán vzhľadom na obsah spisového materiálu, ktorý bol k dispozícii v čase vydania zrušeného rozhodnutia zdôraznil, že v rámci odvolacieho konania nebol doložený žiaden doklad okrem podkladov, ktoré si zabezpečil stavebný úrad. Je nepochybné, že o tejto dôležitej skutočnosti zo spisového materiálu sa mohol presvedčiť i krajský súd a preto nesúhlasil s konštatovaním krajského súdu, že bol porušený § 33 ods. 2 Správneho poriadku. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. 6Sžp/6/2013, 10Sžp/2/2013, 5S/75/2013), ako i na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR zn. 7 As 40/2003-61 zo dňa 15.12.2004.

Žalobkyňa ani v odvolacom konaní, ani v samotnej žalobe nepoukazuje na porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku a aj preto považoval rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné s poukazom na znenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, na ust. §3 ods. 2, § 33 ods. 2 a § 60a Správneho poriadku ako i na znenie § 140 Stavebného zákona.

Krajský súd jednostranne vyhodnotil inštitút súčinnosti, ktorý je ustanovený na viacerých miestach Správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56), pretože porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku možno považovať v každej situácii, keď sa účastník konania dozvedá o vykonaných dôkazoch až z odôvodnenia doručeného rozhodnutia vo veci samej, a to bez ohľadu na to, či ide o rozhodnutie prvostupňového alebo druhostupňového správneho orgánu. V danom prípade z administratívneho spisu, najmä však z rozhodnutia tunajšieho úradu ako žalovaného je jednoznačné, že v konaní sa opieral len o doklady zabezpečené stavebným úradom a ktoré žalobkyňa poznala, t. j. v odvolacom konaní nebolo potrebné ešte podrobnejšie zisťovať skutkový stav, z čoho vyplýva, že podľa názoru žalovaného nebol porušený § 33 ods. 2 Správneho poriadku o to viac, že žalobkyňa v celej žalobe uvádza porušenie len jediného zákona - konkrétne § 3 ods. 2 Správneho poriadku. V odvolacom konaní, ako aj vo vyjadrení k žalobe bola zdôrazňovaná opakovaná nesúčinnosť žalobkyne vrátane predchádzajúceho vlastníka pozemku, ktorý podľa doložených dokladov rozostaval nepovolenú stavbu.

Krajský súd vo svojom rozsudku počnúc stranou č. 2 v troch odsekoch síce uvádza stanovisko tunajšieho úradu ako žalovaného, ale hneď po týchto odsekoch uviedol odsek, ktorý žalovaný odcitoval. Práve aj táto citovaná dôvodová časť rozhodnutia, berúc do úvahy citované rozsudky Najvyššieho súdu SR ako i rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR, len znásobuje nepreskúmateľnosť rozsudku. Preskúmateľnosť rozsudku je problematická aj preto, že ak sa krajský súd odvoláva na dôvody uvedené v žalobe, podľa ktorých dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, dôvodnosť žaloby považoval žalovaný za nepreskúmateľnú a nepresvedčivú.

Žalovaný dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že od roku 2012 na uvedených pozemkoch vykonával nepovolenú stavebnú činnosť predchádzajúci vlastník vrátane samotnej žalobkyne na základe fikcie predpokladanej zmeny platnej územnoplánovacej dokumentácie Mesta Svätý Jur. Z administratívneho spisu je zrejmé, že Mesto Svätý Jur ako orgán územného plánovania a súčasne príslušný stavebný úrad dostatočne a včas informovalo, že v uvedenej lokalite mesto ako obstarávateľ zmien a doplnkov územnoplánovacej dokumentácie nie je aktívne a súčasne mesto ako príslušný stavebný úrad počnúc 07.06.2012, kedy zistilo nepovolenú stavebnú činnosť, postupovalo v intenciách platného znenia Stavebného zákona vrátane Správneho poriadku.

Rozsudok krajského súdu neovplyvnilo ani doplnené vyjadrenie sa k žalobe tunajšieho úradu pod č. OU-BA-OVBP2-2015/022705/MES zo dňa 09.03.2015, v ktorom bolo poukázané na zoznam 72 položiek administratívneho spisu zabezpečených prvostupňovým správnym orgánom, z ktorého zdôraznené činnosti pod položkami č. 2, 6, 11, 15 a 16 (zápisnice z miestnych ohľadov a vykonaných štátnych stavebných dohládov s položkami 19, 23 a 24 (týkajúce sa štátnych stavebných dohládov adresovaných páňovi Z. a pani C.), položkami 31, 32, 33, 35, 43 a 45 (ďalšie štátne stavebné dohľady vrátane rozhodnutia o zastavení stavby) boli uskutočnené za veľmi výraznej nesúčinnosti žalobkyne, počas ktorej bol stavebný úrad nútený aplikovať fikciu doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, resp. doručovanie písomností obecnou políciou. Tieto doručovania a úradné postupy stavebného úradu krajský súd vyhodnotil ako porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Žalovaný nemal dôvod v odvolacom konaní akýmkoľvek spôsobom doplniť konanie, nedoplnila ho ani žalobkyňa, zo žaloby a ani z rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by žalobkyňa nepoznala kompletný spis vrátane tam doložených dôkazných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný nestotožnil s dôvodmi zrušenia žalobou napadnutých rozhodnutí a navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. napadnutý rozsudok ako nezákonný zruší a vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného

Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila podaním zo dňa 20.05.2016. Mala za to, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Krajský súd sa v odôvodnení vyčerpávajúco zaoberal celou ako skutkovou tak aj právnou stránkou vecí, rozhodnutie náležite odôvodnil a preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa

Stavebný úrad vydal dňa 26.11.2013, rozhodnutie č. j.: Výst./15053/1742/2013-Po, ktorým nariadil žalobkyňi odstránenie stavby „Rekreačná chata“ umiestnenej na pozemku parc. č. 1634/66 v kat. úz. Z. v lokalite W. vo Svätom Jure, žumpu a prípojku na inžinierske siete, voda a elektro na pozemku parc. č. 1634/56 kat. úz. Z. v rozsahu podľa predloženej projektovej dokumentácie a dať pozemok parc. č. 1634/66 a parc. č. 1634/56 v kat. území Z. terénnymi a kultivačnými úpravami do stavu, ktorým bude zodpovedať pôvodnému využitiu podľa druhu pozemku, a ktorý zodpovedal stavu pred výstavbou a to vinice a ostatné plochy s konečnou vegetačnou úpravou (vinič, trávnatý porast, kriky, nízka a vysoká

zeleň) a stanovil podmienky v zmysle Stavebného zákona pre odstránenie stavby.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri výkone štátneho stavebného dohľadu dňa 07.06.2012 v lokalite W. zistil, že na pozemku parc. č. 1634/55 a 1634/56 v kat. úz. Z. sa realizuje nová stavba bez stavebného povolenia. Pracovníci orgánu štátneho stavebného dohľadu prítomným pri stavebnom dohľade ústne zastavili akúkoľvek činnosť na týchto pozemkoch, ktorá bola v čase výkonu štátneho stavebného dohľadu iba v štádiu rozostavanosti iba terénnych úprav a výkopových prác s predpokladom pre konštrukciu základov, zároveň boli upozornení, že akékoľvek realizovanie stavby na týchto pozemkoch je v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou mesta Svätý Jur.

Štátne stavebné dohľady boli uskutočnené okrem 07.06.2012 aj 06.07.2012, 11.07.2012, 20.07.2012, 14.08.2012, 11.09.2012, 27.10.2012.

Dňa 30.07.2012 žalobkyni, ako novému vlastníkovi pozemkov, bola doručená výzva na zastavenie všetkých stavebných prác na pozemku a rozostavanej stavbe s upovedomením so všetkými doteraz prebiehajúcimi skutočnosťami a doručením nariadenia ústneho pojednávania zvolaného na deň 14.08.2012 spojeného s výkonom štátneho stavebného dohľadu. Uvedeného nariadeného ústneho pojednávania sa žalobkyňa nezúčastnila. Stavebný úrad vykonal ohliadku exteriéru a vyhotovil zápisnicu a fotodokumentáciu rozostavanej stavby a vydal rozhodnutie o zastavení stavby pre nového vlastníka pozemku, t. j. žalobkyne. Dňa 11.09.2012 bolo po nariadení výkonu štátneho stavebného dohľadu nariadené ústneho pojednávania, na ktoré bol predvolaný aj pôvodný vlastník stavby a žalobkyňa, ktorého sa však obaja nezúčastnili.

Dňa 26.10.2012 stavebný úrad oznámil žalobkyni začatie konania o dodatočnom povolení stavby „Rekreačnej chaty“ v zmysle § 88a v nadväznosti na § 88 ods. 1 písm. d/ Stavebného zákona a zároveň bola žalobkyňa vyzvaná na predloženie potrebných dokladov pre posúdenie, či zrealizovaná stavba rekreačnej chaty umiestnenej na uvedenom pozemku nie je v rozpore s verejným záujmom chránenými týmto zákonom. Z dôvodu, že v konaní stavebný úrad zistil rozpor s verejným záujmom a že stavba nie je v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania vyjadreného v platnej územnoplánovacej dokumentácii mesta Svätý Jur, stavebný úrad oznámil začatie konania o nariadení odstrániť stavbu a na základe vykonaného dokazovania vydal prvostupňové správne rozhodnutie.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

O odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu stavebného úradu rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že rozhodnutie stavebného úradu potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Dôvodil tým, že po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj postupu stavebného úradu v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu dospel k záveru, že stavebný úrad dostatočne zistil skutkový stav veci a postupoval v zmysle príslušných procesnoprávných ustanovení a preto napadnuté rozhodnutie potvrdil.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie alebo zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 246c veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie stavebného úradu a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal odvolacie dôvody žalovaného najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že argumentácia žalovaného v odvolaní týkajúca sa nepreskúmateľnosti prvostupňového rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia je v plnom rozsahu opodstatnená. Krajský súd totiž odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov. V samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje vlastné právne odôvodnenie vyslovených záverov, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené

v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007). Podobne podľa Ústavného súdu SR „Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.“ (III. ÚS 311/07).

Vzhľadom na uvedenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva odvolací súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Je povinnosťou súdov uviesť vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozsudku je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a ktorý musí korešpondovať s výrokom a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie (m. m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/41/2011 zo dňa 29.09.2011)

Rozhodnutie stavebného úradu ako aj rozhodnutie žalovaného krajský súd zrušil z dôvodov podľa 250j ods. 2 písm. c), e) O.s.p, t. j. z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vo vzťahu k dôvodom zrušenia správnych rozhodnutí sa skutková a právna časť odôvodnenia napadnutého rozsudku obmedzuje len na konštatovanie zistení z administratívneho spisu, ich rekapituláciu, citáciu zákonných ustanovení, pričom však súd dostatočne a zrozumiteľne neuviedol

vzťah medzi citovanými právnymi predpismi a skutkovými zisteniami ako ani vlastnú právnu úvahu vo vzťahu k týmto dôvodom. Pochybenie správnych orgánov vrátane porušenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku krajský súd skonštatoval len v jednom odseku, pričom absentovala vlastná právna úvaha ako aj odôvodnenie, či v predmetnej veci ide o vadu konania majúcu vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Odvolací súd poukazuje na to, že v rámci správneho prieskumu súd skúma procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 103/2011, v zmysle ktorého je neúčelné a nehospodárne formálne zopakovanie administratívneho konania, ak pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci nepredstavuje reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania.

Pokiaľ správny orgán vydá rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa ku všetkým relevantným podkladom, na základe ktorých vo veci rozhodol, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia (porovnaj napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR 6Sžo/55/2010 <., 5SŽ/24/2008, 4Sžo/10/2011 <., 3Sžd/72/2009 <., rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR 7A 112/2002 < a 7As 40/2003 <.). Posúdenie súdu v preskúmvacom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je individuálne a podmienené konkrétnymi okolnosťami prípadu. Samotné porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku nie je dostatočným dôvodom na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia, ak nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých zásadných bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi aj náležite vysporiadať. Súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmvania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h ods. 1 O.s.p. viazaný. Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. vyplýva zásada iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmvava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd vzhľadom na uvedené má za to, že krajský súd nie je oprávnený za žalobkyňu vyhľadávať dôvody nezákonnosti.

V súvislosti s konštatovaním súdu, že z podania žalobkyne zistil, že jej bola uložená pokuta podľa § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona vo výške 6000,- eur rozhodnutím zo dňa 24.03.2014 č. j.: P/26/80/04/2014, ktorá už bola žalobkyňou uhradená, odvolací súd uvádza, že zo strany krajského súdu chýbala akákoľvek právna úvaha a súvislosť s prejednávanou vecou. Konanie o uložení pokuty je samostatné správne konanie a výsledok rozhodnutia správneho orgánu o priestupku je nezávislý od rozhodnutia správneho orgánu o odstránení stavby. Z tohto dôvodu výsledok priestupkového konania pre rozhodnutie v predmetnej veci nie je relevantný.

Záverom súd poznamenáva, že nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho de facto obral o možnosť dvojinstančného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom. Preto krajský súd pochybil, keď rozhodnutie žalovaného ako aj stavebného úradu zrušil bez toho, aby uviedol dôvody súladné s výrokom rozhodnutia. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je

garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu. U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v ďalšom konaní krajský súd prejedná vec v medziach podanej žaloby, preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p. a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodní podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.